

Kendini kandırmanın latincesi nedir?

Zamanında biz, her yer Atatürk'ken ve bizi onun mavi gözlerinden çıkan ışıkların meydana getirdiği anlatılırken, *insana tapılmaz* diyerek kendimizi kandırmayı bırakmıştık. *İnsana tapılmaz*, yani her fani gibi o da fanidir. Zamanın şartlarında başarılı ve güçlü olması, söylediklerini tamamen haklı ve gerçek yapmaz. Bu kadar.

Ancak insanın kendini insanla, güçle, hele başkasının gücüyle kandırması hiç bitmiyor. Bizim alemde de çoktur bunlar, kimisi şeyhinin gücünden, kimisi Cumhurbaşkanı'nın gücünden, kimisi de hocae-fendisinin gücünden kendini kandırır. Yalnız olduğunu, anlamak zorunda olduğunu, tercihlerinden sorumlu olduğunu, bunları başkasına emanet edemeyeceğini unutmaz da, *bir karar verip*, hayatında sadece 1 (bir) adet karar verip, ondan sonra huzura ermenin mümkün olduğunu sanır. Hocasının büyüklüğünün takdir edip, ondan başka *erdirici* tanımayınca, hani, gassalın elindeki meyyit gibi ol-unca, huzura erecektir.

Huzura erdiği doğru, Allah var, huzurdan yüzü parlayan çok. Benim suratım otuz senedir düşünmekten kırış kırış oldu, adamların yüzünden huzur akıyor. Ben huzurlu olacak değilim, tabii ki, her adımında *bu işin doğrusu nedir?* diye sorunca, huzur imkansız.

Buna kısa yoldan, *bizim tarafın dediği* diyenlerden olmadım ama *bizim taraf daima yanlıştır*, *en iy-isi karşıya yaltaklanayım* da, yine pek huzur verici ve dünya nimetleri ve itibarı açısından daha cazip görüldüğü halde mümkün olmadı. Ne olacak, huylunun huyu bizimkisi.

Ortayı tutturmak değil maksat, her gün bir tarafa yaslanmak da değil, bunlar da ucuz yollardır insanın düşünmemek için bulduğu. İtidal görünümünde korkaklık da değil, vicdan görünümünde aşağılık kompleksi de.

Kılıcın varlığını reddemezsin. Kılıcın gerekli olduğunu reddemezsin. Terazî kadar kılıç da gerekir dünyaya. Bununla beraber, kılıcı tutan elin, fani bir el olduğunu, *yanılmaz bir tanrı* olmadığını da unutmaman gerekir. Eğer hayatının ipini, fani ellere teslim edersen, seni bugün zafere koşturanların yarın hezimete uğratabileceklerini unutma. Daha doğrusu, elbet bunu unutacak ve zaferin daimi olduğunu sanacaksın ama burnun bir kere sürtüldüğünde, en azından, bunun bir ihtimal, ipini ve zihnini ellerine bıraktıklarının yanlışlarından olduğu ihtimalini düşün. Umulur ki, kendini kandırmayı bırakırsın.

Bizim cenahta aşağılık kompleksi çok derin. *Demokratlarımızın çoğu* öyledir mesela, *sizin hayat tarzınız doğru değil* diyemez. Onlara *İslam* dediğinde, etrafından yanlışları gösterip, *İslam bu değil* der, belki haklı ama *İslam ne?* dersin, cevap veremez.

Cevap veremez, çünkü vereceği cevabı kendi de beğenmeyecektir. İslam dünya nimetleri, *moda*, eğ-lence vs. gibi modern avuntularla arana mesafe koymayı söyler. Bir yandan konser konser gezip, bir

yandan iyi müslüman olamazsın, bir yandan hesap vermeyecekmiş gibi giyinip, bir yandan İslam sanki çok önemliymiş gibi yapamazsın. İmkanın darken imtihan edilmediğini, imkanlar genişleyince rahat rahat geçeceğini düşünmek de insanın kendini kandırmasının güzel taraflarından sayılır.

Hasılı, insan hep kendini kandıran, yaşamak için kendini kandırmak zorunda kalan bir cisimdir. Yapabileceği belki de kendini kandırmayı derinleştirmek. Daha derin kandırmak. Nesneler yerine insanlarla, insanlar yerine kitaplarla, kitaplar yerine kavramlarla, kavramlar yerine fiille kandırmak. Bu kandırmanın sonu var mı diyecek? Kendini kandırmayan sadece ölüler.

Geçen bir bilgisayar geldi. Dışardan alındığı için klavyesinde Türkçe harfler yok. Ben de *fırsat bu fırsat, acaba artık İngilizce mi yazsam hep* dedim. İçimde bunun yavaş yavaş büyüdüğünü hissediyorum. Niyetim Türkçe yazdıklarımı elifba ile ve alfabeyle yazdıklarımı İngilizce yazmak.